

6. Проблеми власне страхового ринку: низький рівень національного перестрахового ринку та залежність від світових лідерів перестраховання; вузька клієнтська база страховиків; недорозвиненість довгострокового страхування, недержавного пенсійного забезпечення; некваліфіковані актуальні розрахунки та невірні статистичні данні; недосконалість правил страхування; значна інформаційна закритість страхового ринку; недостатній рівень кадрового та наукового забезпечення.

Для подолання проблем та подальшого розвитку страхування життя Українською федерацією убезпечення розроблена Стратегія розвитку страхового ринку України на 2011 - 2020 роки, яка спрямована на забезпечення прозорості та передбачуваності державної політики щодо страхового ринку, координацію діяльності владних та недержавних інститутів, учасників страхового ринку. Реалізація Стратегії має покращити якість страхового ринку, стати значним кроком на шляху впровадження в Україні ефективних механізмів управління ризиками державою та приватними особами, створити належну взаємодію держави та страхового ринку при відшкодуванні збитків від стихійних явищ та катастроф, зменшити негативний вплив їх наслідків із використанням інституту страхування, забезпечити формування потужного джерела внутрішніх довгострокових інвестицій для сталого, інноваційного розвитку економіки України.

Список використаних джерел:

1. Радецька О.О. *Ринок страхування життя в Україні: проблеми та перспективи розвитку*/ О.О. Радецька // *Вісник Хмельницького національного університету*. - 2009. - № 6 - Т.1. - С. 222-224.
2. Фолькер Хекне. *Особливості страхування життя в європейських країнах* // *Страхова справа*. — № 2 (18). — 2005. — С. 25—28.
3. Хмелевський О.В. *Страховання за умов фінансової кризи: тенденції розвитку та елементи поживавлення*/ О.В. Хмелевський // *Вісник Хмельницького національного університету*. 2009, - № 2 - Т. 1 - С.106-109.
4. *Аналіз галузі страхування життя в Україні*. — http://www.dfp.gov.ua/fileadmin/downloads/life_ins.pps.
5. <http://uainsur.com> / *Ліга страхових організацій України*.

Світлана ВАКУН
науковий керівник
к.е.н. Вакун О.В.
ІФННІМ ТНЕУ

МЕТА АУДИТУ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ

Питання поняття «аудиту нематеріальних активів» та його мети дуже близькі. Якщо аудит нематеріальних активів представляти як процес перевірки, то бажаною кінцевою точкою цього процесу буде досягнення відповідної мети. До цього питання автори в більшості випадків підходять однотипно,

визначаючи мету аудиту нематеріальних активів як встановлення достовірності даних про нематеріальні активи в бухгалтерській (фінансовій) звітності підприємства та відповідності відображення в обліку операцій з нематеріальними активами чинному законодавству.

Більш деталізовано дане питання висвітлює Н.М. Балакірева, яка цілі аудиту операцій з нематеріальними активами розбиває на сегменти з огляду на якісний аспект бухгалтерської звітності підприємства (табл. 1).

Таблиця 1

Цілі аудиту бухгалтерської звітності в області операцій з нематеріальними активами [1, с. 21]

Якісний аспект звітності	Ціль аудиту
Існування	Отримання підтвердження того, що всі відображені в звітності нематеріальні активи особи, що підлягає аудиту, дійсно існують
Права і зобов'язання	Отримання підтвердження того, що права особи, що підлягає аудиту, на нематеріальні активи, відображені в звітності, документально підтверджені і не обмежені правами третіх осіб
Виникнення	Отримання підтвердження того, що відображені в бухгалтерському обліку особи, що підлягає аудиту, операції з придбання і вибуття нематеріальних активів мали місце протягом звітного періоду
Повнота	Отримання підтвердження того, що в бухгалтерському обліку і звітності особи, що підлягає аудиту, в повному обсязі відображені об'єкти нематеріальних активів і операції, пов'язані з їх використанням
Вартісна оцінка	Отримання підтвердження того, що нематеріальні активи відображені в бухгалтерському обліку за первісною вартістю, сформованої відповідно з ПСБО – 8 «Нематеріальні активи», а в бухгалтерській звітності – за залишковою вартістю, розрахованою виходячи з вимог законодавчих актів з бухгалтерського обліку і положень, відображених в обліковій політиці особи, що підлягає аудиту
Точний вимір	Отримання підтвердження того, що операції з нематеріальними активами відображені в обліку в правильній оцінці і в відповідному звітному періоді
Надання і розкриття	Отримання підтвердження того, що особою, що підлягає аудиту, правильно виділені групи однорідних нематеріальних активів; операції з нематеріальними активами відображені в бухгалтерському обліку відповідно до вимог нормативних правових актів з бухгалтерського обліку; інформація щодо нематеріальних активів розкрита в бухгалтерській звітності з достатнім ступенем деталізації

За аспектами існування, прав і зобов'язань, виникнення, повноти, вартісної оцінки, точного виміру, надання і розкриття інформації про нематеріальні активи в звітності автор конкретизує ціль, що ставиться перед аудиторською перевіркою нематеріальних активів. На нашу думку, такий підхід Н.М. Балакіревої більш близький до виділення завдань аудиту нематеріальних активів, а мета чи ціль має бути єдиною в ролі об'єднуючої ланки таких завдань.

Відповідно, провівши аналіз існуючих підходів до визначення мети аудиту нематеріальних активів визначено, що більшість авторів дотримуються однакової позиції, визначаючи метою даної перевірки встановлення достовірності даних про нематеріальні активи в звітності підприємства та відображення операцій з нематеріальними активами відповідно до законодавчих вимог.

Список використаних джерел:

1. Балакирева Н. М. Нематериальные активы: учет, аудит, анализ: учеб. Пособие. М.: ИНФРА-М, 2005, 336 с.

Олександр ДОВГАНЬ
науковий керівник
к.е.н. Карп Г.В.
ІФННІМ ТНЕУ

**НАПРЯМИ ТА РЕЗЕРВИ ФІНАНСОВОГО ОЗДОРОВЛЕННЯ
ПІДПРИЄМСТВА**

Світова фінансова криза, привернула увагу більшості аналітиків до проблем стану фінансової системи країни, і перш за все її банківського сектору. Але при цьому залишається поза увагою, що в основі всієї фінансової системи країни лежать фінанси підприємств реального сектору економіки, які є основою фінансової піраміди суспільства.

Саме об'єктивний стан фінансів підприємств, який можна оцінити такими показниками, як динаміка виробництва й обороту, платоспроможність, ліквідність оборотних коштів (оборотного капіталу), інвестиційна й інноваційна активність, рентабельність, конкурентоспроможність, наявність фінансових резервів і нових фінансових джерел економічного розвитку, є основним показником фінансового благополуччя суспільства в цілому. Але в публікаціях і теоретиків, і практиків відзначається триваюче погіршення економічного становища ряду підприємств реального сектора економіки і, насамперед, їхнього фінансового положення.

Напрями та резерви фінансового оздоровлення підприємства була і залишається предметом дослідження багатьох вчених і науковців. Аналіз останніх досліджень і публікацій показав, що даному питанню приділяється значна увага як з боку вітчизняних так і зарубіжних науковців. Відомі зарубіжні науковці, такі як Е. Альтман, Р. Лис, А. Таффлер, Г. Спрингейт, О.П. Зайцева, Р.С. Сайфулін і Г.Г. Кадиков. Найбільш відомим серед вітчизняних представників є О.О. Терещенко.

Мета дослідження полягає у дослідженні та систематизації напрямів та резервів фінансового оздоровлення підприємств в умовах невизначеності.

Існуюча криза відтворювальних процесів на підприємствах як результат політики фінансової стабілізації, орієнтованої на проведення твердої грошово-кредитної і бюджетної політики, змушує по-новому глянути на роль фінансових інститутів у поліпшенні економічного становища підприємств. Сьогодні необхідно перевернути "піраміду" політики макроекономічної стабілізації і починати з оздоровлення фінансів підприємств і галузей, із проблем формування і цільового використання інвестиційного та інноваційного потенціалу виробництва, відшкодування і нагромадження капіталу на новій технічній основі.